

Murten nam hij nu zijn zwaai zo alsof hij diens auto niet of altans te laat zag, er volgde even een kraken van de remmen der auto, een snel en wanhopig omwerpen van 't stuur door de motorrijder, daarna het schokken, de stilstand van de voertuigen, het gegil van de meisjes, terwijl de motorrijder reeds onbeweeglijk half onder, half naast zijn kar lag, tegen het hek naast de weg aangedrongen.

De ramp werd door een voetganger en enkele fietsers van nabij gezien; toen Van Murten zich van de eerste schrik had hersteld en het gillen van de meisjes overging in gesnik stond er reeds een donker groepje van zich buigende mannen bij de gebroken motor en de dokter. Van Murten zag hem daardoor niet meer, hij had echter verschrikkelijk duidelijk gezien hoe het hoofd slap hing, vlak na de val. Een gebroken nek, constateerde hij terstond bij zichzelf. Hij hoorde eerst vaag wat de toegeschoten mensen mompelden, hij hoorde als een ver, akelig misbaar het gesnik van de meisjes. Hij hield zich stroef en stil-hopeloos bezig met wat hij als werkelijkheid een ogenblik had gezien, 't was of hij tegen het stuur van zijn auto geplakt zat en zich niet kon verroeren. En scherper voelde hij de rouw in zijn hart toen deze eerste halve bewusteloosheid week en hij, beheerst en als een handelend en volwaardig mens, zich bij de groep omstanders voegde. In de chaos van verschrikkelijke plus waardeloze bemerkingen van deze mensen verstond hij toch spoedig iets waaraan hij zich even vastklampte: men sprak hem algemeen vrij van schuld! Een der mannen schudde het hoofd over het rijden van de dokter in dit geval. Het moest door plotselinge verstrooidheid, misschien door overmatig werken en gebrek aan slaap, gebeurd zijn.

Van Murten merkte hoe de kinderen zich om hem samenpakten. Ze stonden naast hem bij de auto en raakten hem met haar handen aan, ze deden nu juist zo tegenover hem als soms tuis tegenover haar moeder, als ze die bedreigd waanden, en hij noemde dat dan geprikkeld een samenpakken om haar. Ondanks haar verbijstering en zenuwsnikken namen ook zij terstond notie van de vrijspraak van de vader en ze accentueerden deze. — Geen schuld! — Geen schuld!

Zijn wagen was slechts oppervlakkig beschadigd, hij kon de dokter daarin vervoeren en hij wilde dat doen. Doch toen iemand hem overreedde van de chauffeursplaats weg te gaan en een andere geoefende hand het stuur nam verzette hij zich toch niet. Hij keek onder 't rijden even naar 't groenende veld langs de weg. Hij zag op een afstand de meisjes lopen met gebogen hoofden, witte zakdoeken voor de ogen, daarna raakten ze uit het gezicht.

De eerste paar etmalen waren eindeloos van zenuwschokkende smart, stilte en gedwongenheid. Zijn vrouw trok zich het geval zeer aan en hij sprak een keer met de jonge vrouw van de dokter, die hij een bezoek